

Satu Taavitsainen sd

Kirjallinen kysymys lasten yhdenvertaisesta kohtelusta varhaiskasvatuksessa

Eduskunnan puhemiehelle

On tullut esille, että kunnan varhaiskasvatuksessa on kohdeltu erityistä tukea vaativia ja/tai vammaisia lapsia epätasa-arvoisesti. Tämä on tullut esiin muun muassa siten, että talviaikaan päiväkodeista tehdään erilaisia retkiä esimerkiksi luistelemaan, mutta mukaan ei ole otettu lapsia, joilla on liikkumisvaikeuksia. Vammaisen lapsi, joka on pyörätuolissa, ja/tai jonka kävelyssä on vaikeuksia, ei ole päässyt mukaan.

Erityistä tukea tarvitsevan ja/tai vammaisen lapsen kannalta voisi olla todella upea elämys lähteä linja-autolla päiväkodin ulkopuolelle. Luistelukentillä on liikuntarajoitteisille mahdollisuus olla luistelukelkassa tai epävarmasti luistelevien käyttää luistelutukea, jolloin jäällä voi liikuntarajoitteenkin osallistua ja pelata. Osallisuus on myös vammaisen lapsen oikeus.

Syrjinnäksi sanotaan tekoa, jos henkilöä on kohdeltu vertailukelpoisessa tilanteessa huonommin kuin toisia nimenomaan yhden tai useamman henkilökohtaisen ominaisuuden takia. Kaikilla ihmisillä on oikeus yhdenvertaiseen kohteluun. Syrjintä on kielletty monissa kansallisissa laeissamme. Perustuslailla turvatut perusoikeudet kuuluvat kaikille Suomessa oleville ihmisille, ja rikoslaisissa syrjintä on säädetty rangaistavaksi teoksi.

Erityistä tukea vaativien ja vammaisten lasten mahdollisuudet itsenäisyyden ja oman toimintakyvyn kehittämiseen ovat erityisen tärkeitä. On yleisesti tiedossa, että juuri lapsuudessa pitäisi olla mahdollisuus hyvien ja positiivisten liikkumistottumusten ja -kokemusten hankkimiseen, koska nämä kokemukset kantavat hedelmää aikuisiän terveyden hyvinvointina. Liikkumiseen lapsen arkiympäristöissä ja -elämässä pitäisi kaikin tavoin kannustaa.

Lapset ovat luonnostaan uteliaita ja haluavat tehdä samoja asioita kuin kaveritkin, ja siihen ei liikuntavamma vaikuta. Varhaiskasvatuksessa olisi hyvä tilaisuus rohkaista juuri niitä lapsia liikkumaan ja kokeilemaan uusia liikuntatapoja, joiden elämässä liikunta on esimerkiksi vamman perusteella pienemmässä roolissa. Vammaisen lapsen osallistuminen liikuntaan ei välttämättä vaadi erityisjärjestelyitä, jos se otetaan huomioon jo suunnittelussa.

Syynä lienee päivähoiton henkilökunnan vähyys, jolloin aikuisia ei ole riittävästi, jotta erityistä tukea vaativien lasten osallistuminen retkiin mahdollistuisi. Kuitenkaan yhdenvertaisuuden ja lasten oikeuksien toteuttamatta jättämisen perusteeksi ei riitä varhaiskasvatusyksikön taloudellinen tilanne.

Kirjallinen kysymys KK 65/2017 vp

Edellä olevan perusteella ja eduskunnan työjärjestyksen 27 §:ään viitaten esitän asianomaisen ministerin vastattavaksi seuraavan kysymyksen:

Miten ministeri aikoo huolehtia siitä, että varhaiskasvatuksessa vammaisten ja erityistä tukea tarvitsevien lasten yhdenvertaisuudesta suhteessa muihin samanikäisiin lapsiin huolehditaan ja heidän syrjintäänsä puututaan joka puolella Suomea,

miten ministeri aikoo jatkossa seurata ja valvoa, että kuntien varhaiskasvatuksessa ja yksityisissä päiväkodeissa on asiallisesti tehty yhdenvertaisuussuunnitelma, jota myös noudatetaan,

miten ministeri aikoo huolehtia siitä, että varhaiskasvatuksessa kaikille lapsille taataan yhdenvertaiset mahdollisuudet liikuntaan ja osallisuuteen huolimatta lapsen vammasta, sairaudesta tai muusta ominaisuudesta,

miten ministeri aikoo varmistaa ja valvoa, että varhaiskasvatuksessa on riittävästi henkilökuntaa toteuttamassa laadukasta lapsen etua ajattelevaa, ongelmia ja syrjäytymistä ehkäisevää ja perheiden hyvinvointia korostavaa varhaiskasvatusta ja

mitä ministeri voi tehdä sille, että yhdenvertaisuuteen ja tasa-arvoon liittyvä osaaminen kuuluisi osaksi varhaiskasvatuksen johdon ja kaikkien työntekijöiden ammattitaitoa?

Helsingissä 3.3.2017

Satu Taavitsainen sd